

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **BJP group, s. r. o.**, IČO 280 83 245
sídlem J. Mařanka 1163, 399 01 Milevsko
zastoupena advokátem Mgr. Vladislavem Jirkou, Ph.D.
sídlem Václavské náměstí 807/64, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad práce ČR – Krajská pobočka pro hlavní město Prahu**
sídlem Domažlická 1139/11, 130 00 Praha 3

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o poskytnutí příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením podané dne 30. 1. 2019, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce Mgr. Vladislava Jirky, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat do pěti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti, kterou žalobkyně požádala o příspěvek na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 4. čtvrtletí roku 2018.
2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobkyně podala dne 30. 1. 2019 žádost o poskytnutí příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Přípisem ze dne 25. 1. 2019, č. j. ÚPCR-AA-2018/14366-20200202, žalovaný oznámil na Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 3 své podezření ze spáchání trestné činnosti, které se měla žalobkyně dopustit v souvislosti s čerpáním výše uvedeného příspěvku. Vzhledem k tomu, že žalobkyně začala být prověřována orgány činnými v trestním řízení pro spáchání trestného činu dotačního podvodu dle § 212 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), vydal žalovaný dne 18. 3. 2019 usnesení č. j. ÚPČR-AA-2019/84333 (dále jen „usnesení ze dne 18. 3. 2019“), kterým řízení přerušil do doby rozhodnutí o předběžné otázce.
3. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, na jehož základě Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 6. 6. 2019, č. j. MPSV-2019/87515-421/2, zrušilo usnesení o přerušení řízení a věc vrátilo žalovanému k novému projednání. V odůvodnění ministerstvo uvedlo, že usnesení ze dne 18. 3. 2019 neobsahuje veškeré náležitosti požadované § 68 odst. 2 ve spojení s § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v jeho výroku není dostatečně specifikován důvod přerušení řízení a odůvodnění je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Proto žalovaného zavázalo, aby posoudil veškeré skutečnosti a na jejich podkladě řízení opětovně přerušil, či vydal meritorní rozhodnutí.
4. Vzhledem k tomu, že žalovaný po vrácení věci nerozhodl ve lhůtě stanovené v § 71 odst. 3 správního řádu, Ministerstvo práce a sociálních věcí k návrhu žalobkyně vydalo dne 6. 6. 2019 opatření proti nečinnosti, kterým žalovanému uložilo, aby vydal rozhodnutí ve věci ve lhůtě 15 dnů o doručení tohoto přípisu, neshledá-li důvody pro přerušení správního řízení.
5. Dne 21. 6. 2019 žalovaný vydal usnesení č. j. ÚPČR-AA-2019/181056, kterým správní řízení opětovně přerušil (dále také jen „usnesení ze dne 21. 6. 2019“). V odůvodnění uvedl, že při posuzování podmínek uvedených v § 78a zákona o zaměstnanosti nelze odhlédnout od dalších zákonů, které souvisí s poskytnutím příspěvku. Jedná se zejména o zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o majetku ČR“), podle něhož má žalovaný povinnost postupovat při vynakládání finančních prostředků ze státního rozpočtu hospodárně, účelně a efektivně. Vzhledem k tomu, že žalovaný není v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu oprávněn učinit si úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, bylo jeho povinností přerušit správní řízení do doby, než orgány činné v trestním řízení sdělí své závěry stran podaného oznámení.

6. Proti usnesení o přerušení řízení podala žalobkyně dne 8. 7. 2019 nové odvolání, na jehož základě Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 4. 10. 2019, č. j. MPSV-2019/162500-421/1, usnesení o přerušení řízení v části změnilo (co do upřesnění jeho výroku) a ve zbytku odvolání zamítlo. V odůvodnění zdůraznilo, že v řízení o poskytnutí příspěvku je dána podmínka trestní bezúhonnosti, neboť její nesplnění je důvodem pro vypovězení dohody o uznání zaměstnavatele, na jejímž podkladě je příspěvek poskytován. Vzhledem k tomu, že panují důvodné pochybnosti o trestní bezúhonnosti žalobkyně, žalovaný nepochybil, když správné řízení přerušil.

II. Obsah žaloby

7. Žalobkyně v žalobě namítá, že usnesení o přerušení řízení je nezákonné a řízení o žádosti nebylo přerušeno důvodně. Výrok usnesení je nejednoznačný a neurčitý, neboť řízení o předběžné otázce v něm není jakkoliv specifikováno a není zřejmé, k jakému okamžiku mají účinky přerušení pominout. Zmiňované trestní oznámení podal žalovaný ještě před zahájením veřejnosprávní kontroly, a nadto nikoliv proti žalobkyni, ale proti jiné společnosti – Blesk servis, s. r. o. Spojitost mezi oběma společnostmi se žalovaný snaží dovodit zcela uměle, a to jednak z důvodu, že některá zjištění týkající se společnosti Blesk servis, s. r. o. mají souviset s žalobkyní (uplatnění příspěvku na zaměstnance M. za období 1-3/2017 a doložení dvojích dokladů o skončení pracovního poměru u „dalšího zaměstnance“), a jednak proto, že statutární orgány obou společností jsou tytéž osoby.
8. Žalobkyně považuje za nestandardní, že žalovaný namísto zahájení kontroly podal trestní oznámení a nyní preventivně vyčkává, jak s ním policejní orgán naloží. Žalovaný takovým postupem přenáší své vlastní úkoly na orgány činné v trestním řízení a kriminalizuje subjekty kontroly, které nemají možnost vyjádřit se ke kontrolním závěrům. Tento postup je popřením zásady, že prostředky trestního práva jsou až tzv. *ultima ratio*, a je nutno považovat jej za zcela nepřiměřený.
9. Podané trestní oznámení je nadto nedůvodné, neboť žalobkyně náklady na zaměstnance M. nezahrnula do své žádosti, a proto se tyto náklady nepromítly do výše příspěvku. Ohledně druhého zaměstnance (z kontextu věci vyplývá, že se má jednat o pana V. B.) žalobkyně uvádí, že byl správně evidován jako zaměstnanec do dne 28. 2. 2017. Tento zaměstnanec původně žádal o ukončení pracovního poměru, ovšem následně si tento krok rozmyslel. Žalobkyni nezbylo než po předchozích neúspěšných pokusech pracovní poměr ukončit jednostranně. Nejde tedy o nesrovnalost či dokonce o jednání vykazující znaky trestné činnosti, a to tím spíše, že výše příspěvku na tohoto zaměstnance se rovnala částce 2160 Kč.
10. Žalobkyně je přesvědčena, že podezření žalovaného či podání trestního oznámení není důvodem pro přerušení řízení, neboť trestní bezúhonnost žadatele není podmínkou pro poskytnutí příspěvku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2017, č. j. 7 Ads 343/2017-35). Citovaný judikát se nadto vztahoval k předchozí právní úpravě, která byla v této otázce přísnější, neboť pro vypovězení dohody o zřízení chráněného pracovního místa postačovalo zahájení trestního stíhání; aktuálně účinné znění vyžaduje pravomocné odsouzení zaměstnavatele za dotační podvod.
11. Zákon o zaměstnanosti dále stanoví přesný postup pro případ, že se zaměstnavatel dopustí trestného činu dotačního podvodu. Pravomocné odsouzení je totiž důvodem pro vypovězení dohody o uznání zaměstnavatele v souladu s § 78 odst. 8 zákona o zaměstnanosti a žalovaný následně rozhodne podle § 80a odst. 10 zákona o zaměstnanosti o povinnosti vrátit poskytnutý příspěvek. Zákon o zaměstnanosti tedy váže sankční postup

nikoliv k podezření ze spáchání trestného činu, ale v souladu se zásadou presumpce nevinny až k pravomocnému rozhodnutí soudu, přičemž po dobu případného prověřování či dalších stádií trestního řízení je zaměstnavateli příspěvek poskytován.

12. Žalobkyně nesouhlasí ani s argumentací žalovaného, který přerušení řízení odůvodnil s ohledem na fiskální zájmy státu. Žalovaný se totiž nemůže nezákonnými průtahy v řízení snažit zlepšit své postavení ke škodě žalobkyně. O účelovosti postupu žalovaného svědčí rovněž to, že v případě částečné nedůvodnosti žádosti žalobkyně bylo možné vydat meritorní rozhodnutí, kterým by byl příspěvek přiznán pouze z části. Nezákonnou nečinností žalobkyni vzniká významná škoda a současně je ohrožena její schopnost krýt zvýšené náklady spojené se zaměstnáváním zdravotně postižených osob. Přitom se nejedná o zisk, ale o úhradu již vynaložených nákladů. Situace je o to vážnější, že ke dni podání žaloby žalovaný nezákonně nerozhodl ani o příspěvku za 1. čtvrtletí 2019 (ve výši přesahující 2,3 mil Kč).
13. Žalobkyně uzavírá, že splňuje veškeré podmínky pro přiznání příspěvku stanovené v § 78a odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti, neboť s žalovaným uzavřela dohodu o uznání za zaměstnavatele na chráněném trhu práce a zároveň nemá žádné nedoplatky na pojistném a na penále. V souladu s judikaturou správních soudů má daný příspěvek nárokový charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46), a proto odepření jeho poskytnutí je při splnění zákonných předpokladů nepřipustné. Pro přerušení řízení dle § 64 odst. 1 správního řádu tedy nebyl dán důvod a žalovaný se dopouští nezákonné nečinnosti.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že se při vydání druhého usnesení o přerušení řízení dopustil týchž chyb jako v předešlém usnesení. Řízení bylo přerušeno v souladu se zákonem, neboť v daném případě vyvstala důvodná pochybnost, že se žalobkyně v souvislosti s uplatňováním nároku na příspěvek dopustila trestného činu. V takovém případě bylo povinností žalovaného dát podnět k zahájení trestního řízení a v případě jeho zahájení vyčkat na závěry orgánů činných v trestním řízení. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení o předběžné otázce, správní řád neumožňuje žalovanému postupovat jinak než řízení přerušit. Na uvedeném nic nemohou změnit námitky, že žalobkyni vzniká ekonomická škoda, neboť dle správního řádu tyto okolnosti nejsou relevantní pro úvahu o přerušení správního řízení.
15. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace účastníků při jednání

16. Žalobce při ústním jednání zopakoval žalobní argumentaci. Zdůraznil, že nerozumí tomu, proč žalovaný nezahájil veřejnosprávní kontrolu či nevyzval žalobce k odstranění vad žádosti. Dále podotkl, že pochybnosti žalovaného se vztahují k jinému období, než za které žádal o poskytnutí příspěvku. Poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 3 A 109/2019, který se týkal totožné věci. Připomněl, že nečinnost žalovaného jej mimořádně poškozuje.

17. Žalovaný při jednání setrval na své předchozí argumentaci. Podotkl, že řízení bylo přerušeno z procesních důvodů a odkázal na jeho povinnosti plynoucí ze zákona o rozpočtových pravidlech a ze zákona o majetku ČR.
18. Soud při jednání přečetl jako důkaz přípis Obvodního ředitelství policie Praha III, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality, 3. oddělení, dle něhož předmětné trestní řízení, týkající se podezření ze spáchání trestného činu dotační podvod dle § 212 odst. 1 trestního zákoníku, je v současné době stále ve stadiu prověřování. Předpoklad sdělení obvinění je v současné době spatřován nejdříve na konec tohoto roku. Prověřování se vztahuje k období od roku 2016 do konce roku 2019. Dále soud přečetl záznam o zahájení trestního řízení a usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 3 o zrušení rozhodnutí policejního orgánu o odložení věci.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadený postup žalovaného a vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
20. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
21. Soud nejprve konstatuje, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se žalobce může domáhat, aby soud v případě nezákonných průtahů v řízení uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. Zároveň v souladu s ustálenou rozhodovací praxí platí, že je soud k žalobní námitce oprávněn rovněž přezkoumat důvodnost přerušení řízení, neboť jak již bylo uvedeno rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu „*není možné připustit, aby správní orgány mohly svoji případnou nečinnost eliminovat zneužitím institutu přerušování správního řízení a zablokovat tak zásah soudu, neboť je představitelné, že i to může být nezákonnou nečinností*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012-46).
22. Podle § 64 odst. 1 písm. c) bodu 1. správního řádu *může správní orgán řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán dal k takovému řízení podnět podle § 57 odst. 1 písm. a).*
23. Podle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu *jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci (...).*
24. Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu (...) *správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.*
25. Jádrem sporu v projednávané věci je otázka důvodnosti přerušování řízení usnesením ze dne 21. 6. 2019. S ohledem na výše citovaná ustanovení lze konstatovat, že pokud v řízení vyvstane předběžná otázka, o níž si správní orgán nemůže učinit sám úsudek (mj. zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá), dá podnět příslušnému orgánu k jejímu vyřešení a správní řízení přerušit. Nejprve je tedy třeba posoudit, zda je otázka trestní

bezúhonnosti žadatele předběžnou otázkou v rámci řízení, v němž se rozhoduje o žádosti o přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Jinými slovy, zda je trestní bezúhonnost předpokladem přiznání tohoto příspěvku.

26. Dle § 78a odst. 8 zákona o zaměstnanosti platí, že příslušná *krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 4 téhož ustanovení.*
27. Podle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti zaměstnavateli, se kterým Úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů (...).
28. Podle § 78a odst. 4 téhož zákona *příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí. Příspěvek se poskytuje za podmínky, že k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním nebo celním úřadem, nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění (...).*
29. Výše uvedená ustanovení zákona o zaměstnanosti stanoví celkem tři základní předpoklady pro poskytnutí příspěvku: prvním z nich je uzavření dohody o uznání zaměstnavatele za zaměstnavatele na chráněném trhu práce, která musí být v rozhodném období platná a účinná, druhá podmínka spočívá v doručení žádosti o příspěvek úřadu práce nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného čtvrtletí a konečně třetí podmínkou je tzv. bezdlužnost zaměstnavatele. V případě splnění jmenovaných podmínek vzniká na příspěvek právní nárok (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46), v opačném případě příslušná pobočka Úřadu práce příspěvek na zaměstnávání nepřizná.
30. Soud přisvědčuje žalobkyni, že trestní bezúhonnost není výslovně stanovena mezi podmínkami podle § 78a zákona o zaměstnanosti. Lze se ztotožnit i s názorem Ministerstva práce a sociálních věcí v rozhodnutí ze dne 8. 10. 2019, č. j. MPSV-2019-161225-421/1, v němž uvedlo: „*V případě, že se pak jedná o zaměstnavatele, u kterého panuje pochybnost o tom, zda danou podmínku pro poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob na chráněném trhu práce ve smyslu ust. § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti splňuje, když dohodu o uznání zaměstnavatele nelze uzavřít v případě, že ke dni podání žádosti o uzavření dohody o uznání zaměstnavatele byl pravomocně odsouzen pro trestný čin podvodu podle jiného právního předpisu v souvislosti s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle tohoto zákona, a zároveň je dána povinnost úřadu práce dohodu o uznání zaměstnavatele vypovědět, jestliže zaměstnavatel přestane splňovat některou z podmínek pro uzavření dohody o uznání zaměstnavatele uvedenou v odstavci 2 písm. b) nebo c) nebo v odstavci 2 písm. b) bodě 3.*“ Již se však nelze ztotožnit s tvrzením, že „*podmínka ‚trestní bezúhonnosti‘ je v řízení o poskytnutí příspěvku dána*“ a „*jsou-li o této skutečnosti dány pochybnosti, nelze ve věci meritorně rozhodnout.*“
31. Městský soud v Praze na tomto místě připomíná, že se nejedná o rozhodování o schválení dohody se zaměstnavatelem, ale o rozhodování žádosti o poskytnutí příspěvku. V případě dohody se zaměstnavatelem je zajisté na místě posuzovat trestní bezúhonnost

zaměstnavatele v souvislosti s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením a zákon o zaměstnanosti s tímto výslovně počítá jak při uzavírání dohody (§ 78 odst. 2 písm. b), tak při jejím vypovídání (§ 78 odst. 8 písm. a). Totéž se však nevztahuje na posuzování žádosti o poskytnutí příspěvku. Jak již bylo řečeno, ze zákona o zaměstnanosti vyplývá povinnost zaměstnavatele kumulativně splnit 3 základní podmínky: a) zaměstnavatel má s Úřadem práce uzavřenou dohodu o uznání zaměstnavatele; b) podání žádosti o přiznání příspěvku; c) „bezdlužnost“ zaměstnavatele. Jiné základní podmínky pro poskytnutí příspěvku zaměstnavatel splňovat nemusí (ke splnění podmínek též srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, bod 42).

32. Soud se neztotožnil s názorem žalovaného, že výsledek probíhajícího trestního řízení by mohl přímo ovlivnit poskytnutí příspěvku zaměstnavateli. Lze sice souhlasit s žalovaným, že v důsledku odsouzení pro trestný čin dotačního podvodu v souvislosti s poskytováním příspěvku by došlo k vypovězení dohody se zaměstnavatelem, avšak tato skutečnost na posouzení práva na vyplacení příspěvku nemá žádný přímý vliv.
33. Zde soud odkazuje na ustanovení § 78a odst. 10 zákona o zaměstnanosti, podle něž *poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část je zaměstnavatel povinen vrátit, jestliže mu byl na základě nesprávných údajů vyplacen neprávem nebo v nesprávné výši; obdobně je zaměstnavatel povinen vrátit příspěvek nebo jeho poměrnou část v případě, že mu byl poskytnut v období 12 měsíců přede dnem nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3 nebo v případě, že bylo Úřadem práce zjištěno, že zaměstnavatel přestal splňovat některou z podmínek stanovených pro uzavření dohody o uznání zaměstnavatele podle tohoto zákona. O povinnosti vrátit poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část vydá krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí.*
34. Z tohoto ustanovení jednoznačně plyne, že pokud zaměstnavatel přestane splňovat některou z podmínek stanovených pro uzavření dohody o uznání zaměstnavatele, je povinen příspěvek nebo jeho poměrnou část vrátit. Povinnost zaměstnavatele vrátit příspěvek v případě následného nesplnění některé z podmínek však nelze ztotožňovat s právem Úřadu práce tento příspěvek neposkytnout. Takový postup zákon o zaměstnanosti neumožňuje. Zákon totiž ve vztahu k řízení o poskytnutí příspěvku nepodmiňuje splnění podmínky existence dohody jejím nezpochybněním v trestním řízení.
35. K tomu soud připomíná, že Nejvyšší správní soud se trestní bezúhonností ve vztahu k podané žádosti situací v obdobné věci zabýval v rozsudku ze dne 12. 12. 2017, č. j. 7 Ads 343/2017-35, v němž uvedl: *Na opožděném podání žádosti nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatele, že vyčkával na vyjádření Policie ČR (stran toho, zda vůči němu bylo zahájeno trestní stíhání jako obviněnému z trestného činu podvodu v souvislosti s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením). Jak správně uvedl krajský soud, stěžovatel byl povinen podat žádost o příspěvek v zákonem stanovené lhůtě, přičemž její případné nedostatky mohl odstranit v součinnosti s úřadem práce (§ 45 odst. 2 správního řádu). Nutno dodat, že povinné náležitosti žádosti o příspěvek jsou uvedeny v § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti, podle něhož součástí žádosti je: a) doložení celkového průměrného přepočteného počtu všech zaměstnanců, zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, a zaměstnanců, kteří jsou osobami s těžším zdravotním postižením, b) jmenný seznam zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, a zaměstnanců, kteří jsou osobami s těžším zdravotním postižením, s uvedením rodného čísla, data vzniku a skončení pracovního*

poměru, kódu zdravotní pojišťovny, vynaložených prostředků na mzdy nebo platy, včetně odvedeného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, a c) doložení skutečnosti, že zaměstnanec, na kterého je příspěvek požadován, je osobou se zdravotním postižením. Z § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti tedy nelze dovozovat povinnost stěžovatele předložit (v řízení o příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě) vyjádření Policie ČR stran jeho bezúhonnosti.

36. V předcházejícím rozsudku poté Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 9. 10. 2017, č. j. 51 Ad 1/2017-50 citoval žalovaného, kterým bylo Ministerstvo práce a sociálních věcí – orgán nadřízený Úřadu práce ČR – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu: „*Jak uvádí žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 4, „zákon o zaměstnanosti nevyžaduje pro účely přiznání příspěvku zkoumat, zda bylo vůči žadateli zahájeno trestní stíhání ve vztahu k žádosti o příspěvek.“ S uvedeným se krajský soud ztotožňuje.*“ Ačkoli se nejednalo o tytéž skutkové okolnosti, Krajským soudem citovaný výrok Ministerstva práce a sociálních věcí nedává mnoho prostoru pro jiný výklad, než pro jazykový.
37. Byť se tyto rozsudky věnovaly zejména opožděnému podání žádosti z důvodu vyčkávání na předložení vyjádření Policie ČR o bezúhonnosti žadatele, zcela zjevně z obou těchto rozsudků vyplývá, že bezúhonnost není nezbytnou podmínkou pro přiznání příspěvku. Nadto lze těmito rozsudky podpořit závěr, že pokud trestní stíhání žadatele o příspěvek nemůže vést k nemožnosti meritorně posoudit žádost o poskytnutí příspěvku, pak *a maiori ad minus* k neposouzení nemůže vést ani trestní řízení, které je toliko doposud pouze ve fázi prověřování.
38. Jestliže tedy žalovaný řízení přerušil právě z důvodu vyčkávání na vyřešení „předběžné otázky“ spočívající v podezření ze spáchání trestného činu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, nepostupoval v souladu se zákonem. Z výše uvedeného vyplývá, že pro účely posouzení splnění podmínek pro přiznání či nepřiznání příspěvku není třeba zkoumat, zda žadatel je trestně bezúhonný či zda proti němu bylo zahájeno trestní stíhání. Otázka bezúhonnosti žalobkyně, jež má být vyřešena v probíhajícím trestním řízení, není skutečností, bez které by správní orgán nemohl rozhodnout. Nejedná se tak o předběžnou otázku dle § 57 odst. 1 správního řádu, neboť vydání rozhodnutí na vyřešení této otázky nezávisí. Nejednalo se tedy o přerušování řízení z důvodu uvedeného v § 64 odst. 1 písm. c), jinými slovy nebyl tu zákonný důvod pro přerušování řízení.
39. Pro úplnost soud poznamenává, že výše uvedené samozřejmě neznamená, že by bylo povinností žalovaného poskytnout žalobci příspěvek v jím požadované výši již při splnění tří výše uvedených základních předpokladů pro poskytnutí příspěvku. Pokud jsou tyto základní předpoklady pro poskytnutí příspěvku splněny, vzniká sice zaměstnavateli na příspěvek nárok (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ads 83/2014-46), stále však platí, že mu jsou nahrazovány pouze skutečně vynaložené prostředky (viz § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti). Jestliže tedy žalovanému vzniknou pochybnosti, zda některé žalobcem požadované náhrady jsou skutečně vynaloženými prostředky na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce (viz například jeho pochybnosti ohledně žalobkyně uvedené v usnesení o přerušování), je jeho povinností prostřednictvím jemu daných oprávnění zjistit skutečný stav věci (například výzvou zaměstnavateli k odstranění nesrovnalostí žádosti nebo k prokázání sporných skutečností či provedením kontroly u zaměstnavatele). Pokud přitom zjistí, že

některé z požadovaných prostředků nebyly skutečně vynaloženými prostředky ve shora uvedeném smyslu, je nabíledni, že v této části příspěvek neposkytne, nýbrž rozhodne o neposkytnutí části příspěvku (viz § 78a odst. 8 písm. c) a d) zákona o zaměstnanosti). Tím bude splněna jeho povinnost hospodařit řádně s jím svěřenými finančními prostředky ze státního rozpočtu v souladu se zákonem o majetku ČR. Vlastní správní činnost při rozhodování o poskytnutí příspěvku však nemůže žalovaný zastřít tím, že přerušil řízení a vyčká na výsledek trestního řízení, které sám inicioval. Tím se zříká odpovědnosti za vlastní rozhodování, ačkoli disponuje dostatečnými oprávněnými, aby zjistil stav věci nezbytný pro rozhodnutí o poskytnutí příspěvku. Takovýto postup soud nemůže akceptovat, neboť ponechává žadatele o příspěvek v neakceptovatelně dlouhé nejistotě, zdali mu bude příspěvek poskytnut či nikoli.

IV. Závěr

40. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto žalovanému uložil podle § 81 odst. 2 s. ř. s. povinnost rozhodnout ve věci žádosti žalobkyně o poskytnutí příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením, a to ve lhůtě šedesáti dnů. Žalobkyně sice navrhla lhůtu kratší, soud však shledal, že žalovaný před vydáním rozhodnutí musí celou žádost meritorně posoudit, k čemuž potřebuje určitý časový prostor. V tomto časovém rámci bude mít žalovaný možnost prokázat případné pochybnosti nad důvodností některých žalobkyní požadovaných finančních prostředků.
41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Náklady žalobkyně tvoří jednak soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, dále pak tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a účast na ústním jednání. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). DPH činí částku 2 142 Kč. Odměna advokáta tak činí 12 342 Kč, spolu se soudním poplatkem je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobkyni celkem 14 342 Kč. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za 1 úkon právní služby a to repliku, když seznal, že v ní žalobkyně toliko zopakovala důvody již uvedené v žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu